

JEONG YOU-JEONG

nguồn gốc các loài

Mai Trang dịch

종의 기원

정유정

[종의 기원]

프롤로그

태양이 은빛으로 뒹다. 5 월의 여울 같은 하늘 아래로 띠구름이 졸졸 흘러갔다. 성당 안뜰을 에워싼 설유화 꽃가지들 속에서 휘파람새가 울었다. 나와 형은 자신의 세례명이 적힌 촛불을 들고 장미나무 아치문 안으로 들어섰다. 성가대 축가에 발을 맞추면서 십자고상 밑에 마련된 야외 제단으로 나란히 걸어갔다.

사랑의 예수님

내 모든 삶을 참 아름답게 만드시네.

사랑의 손길로

내 모든 삶을 참 아름답게 만드시네.

흰 복사 옷에 붉은 모자를 쓴 소년들과 흰 드레스에 설유화 화관을 쓴 소녀들이 둘씩 짝을 지어 나와 형의 뒤를 따랐다. 제단 앞에선 주임신부와 보좌신부가 행렬의 도착을 기다리고 있었다. 축복의 날이었다. 성모성월의 마지막 주일이었다. 성당 안뜰에서 야외 미사가 열린 아침이고, 첫영성체 의식이 시작되던 순간이었다. 열 살인 형과 아홉 살인 나와 스물두 명의 아이들이 의식의 주인공이었다.

미사에 참석한 사람들은 모두 뒤돌아서서 주인공들의 입장을 지켜보았다. 나와 형의 대부인 외할아버지는 앞자리에서 환하게 웃고 있었다. 가족석에 자리한 어머니와 아버지의 눈길은 주인공들의 대표인 형의 걸음걸음을 따라 움직였다. 가끔 어머니가 나를 봤으나, 내가

JEONG YOU-JEONG

[NGUỒN GỐC CÁC LOÀI]

Mở đầu

Mặt trời bừng lên trong sắc bạc. Dưới bầu trời tháng Năm như một dòng nước róc rách, những dải mây lững lờ trôi qua. Giữa những cành tuyết mai bao quanh sân nhà thờ, tiếng chim chích bụi vang lên như huyết sáo. Tôi và anh trai cầm ngọn nến có khắc tên thánh của bản thân trên tay, bước vào qua cánh cổng tò vò kết bằng cành cây hoa hồng. Nhịp chân theo ca khúc chúc mừng của đoàn thánh ca, chúng tôi sánh vai tiến đến ban thờ ngoài trời được dựng dưới cây Thánh giá.

Chúa Jesus kính yêu

Người khiến cho cuộc đời con trở nên thật đẹp.

Với đôi tay yêu thương

Người khiến cho cuộc đời con trở nên thật đẹp.

Những đứa con trai mặc lễ phục trắng, đội mũ đỏ và những đứa con gái trong bộ váy trắng, đầu cài vòng hoa tuyết mai, nối gót chúng tôi theo từng cặp. Linh mục chủ sự và linh mục trợ lý đứng trước ban thờ, chờ đợi đoàn diễu hành tiến tới. Hôm nay là ngày ban phép lành, là Chủ nhật cuối cùng của Tháng Đức Mẹ. Sáng nay, Thánh lễ được tổ chức ngoài trời tại sân của nhà thờ, và bây giờ là giây phút bắt đầu nghi thức Rước lễ lần đầu. Nhân vật chính của nghi thức này là anh trai tôi, lúc ấy mười tuổi, và tôi, chín tuổi, cùng hai mươi hai đứa trẻ khác.

Tất thảy người tham dự Thánh lễ đều quay lại nhìn các nhân vật chính bước vào. Ông ngoại, người đỡ đầu của chúng tôi, đang đứng ở hàng ghế đầu và nở nụ cười rạng rỡ. Ánh mắt của bố mẹ tôi từ chỗ ngồi ở hàng ghế gia đình di chuyển theo từng bước chân của anh trai tôi, người đại diện cho các nhân vật chính. Thi thoảng mẹ có liếc sang tôi, nhưng cũng

촛불이 흔들릴 정도로 떨고 있다는 사실은 눈치 채지 못했다. 시선은 무심하게 왔다가 형에게 곧장 되돌아갔다.

전날부터 나는 몸이 좋지 않았다. 이상하게 출고, 두통이 나고, 밤새 나쁜 꿈을 꾸었다. 아침이 되자 목이 통통 부어 물 한 모금 넘기기가 힘들었다. 성당으로 오는 차안에선 기어코 열이 오르기 시작했다. 고질병인 편도염 증세 같았으나 어머니에겐 알리지 않았다. 실은, 필사적으로 멀쩡한 표정을 짓고 있었다. 아픈 걸 들켜서 득 될 게 없었다. 알게 되는 즉시, 어머니는 차를 돌려 병원 응급실로 내달릴 테니. 이후 일어날 일에 대해선 수차례의 경험으로 익히 짐작할 수 있었다. 피를 뽑거나 가슴 사진을 찍거나 주사를 맞거나. 최악의 경우 해열제가 섞인 링거액을 몇 시간씩 꽂고 있어야 하겠지. 첫영성체 의식은 내가 있던 말든 예정대로 진행될 테고. 이는 나 홀로 낙오해 1 년 후를 기약해야 한다는 의미였다. 교리 공부와 성경 필사와 새벽 미사와 시험까지, 고달픈 6 개월간의 여정을 다시 시작해야 한다는 뜻이기도 했다. 어디 그뿐이겠는가. 어렵사리 차지한 형의 짝궁 자리를 다른 사람에게 내주어야 했다. 고지가 코앞인데, 까다로운 관문들을 형과 동급으로 통과한 마당에, 고작 편도염 따위로.

심상찮은 조짐들이 나타난 건 입장을 시작한 직후부터였다. 땀 발짝도 못 가 돌연한 한기가 몰려들었고, 절반도 가지 않아 온몸을 바들바들 떠는 지경이 되었다. 서너 발짝을 남겨둔 지점에서 다리 힘이 쭉 빠져나갔다. 비틀거리다 복사 옷 끝자락을 밟는 바람에 금방이라도 고꾸라질 것처럼 허리가 꺾였다. 형이 껌싸게

chẳng đủ để nhận ra sự thực là tôi đang run lấy bầy tới độ làm rung cả cây nến. Tia nhìn của mẹ quét qua tôi một cách lãnh đạm rồi ngay lập tức quay về với anh.

Tôi đã thấy không ổn trong người từ ngày hôm trước. Người tôi rét run một cách kỳ lạ, đầu thì đau như búa bổ, suốt đêm liên tục mơ thấy ác mộng. Vừa sáng ra, cổ họng tôi đã sưng tấy lên, nuốt một ngụm nước cũng khó khăn. Cuối cùng, khi đang trên xe tới nhà thờ, tôi bắt đầu lên cơn sốt. Tôi nghĩ đó chỉ là triệu chứng của căn bệnh viêm amidan mãn tính nên không nói cho mẹ biết. Thực ra tôi đã quyết tâm trưng ra một vẻ mặt hoàn toàn bình thường. Việc bị phát hiện ra rằng tôi đang ốm chẳng có lợi gì cho tôi hết. Vì ngay khi biết chuyện, mẹ sẽ lập tức quay đầu xe và phóng thẳng tới phòng cấp cứu của bệnh viện. Dựa vào kinh nghiệm, tôi có thể dễ dàng đoán được những chuyện xảy ra tiếp sau đó. Tôi sẽ bị lấy máu, hoặc bị chụp cái ảnh ở ngực, hoặc bị tiêm. Tình huống tệ nhất là tôi sẽ bị cắm ống truyền dịch pha thuốc hạ sốt trong mấy tiếng liền. Nghi thức ban Bí tích Thánh thể sẽ diễn ra như kế hoạch dù có mặt tôi hay không. Điều này có nghĩa là tôi sẽ bị bỏ rơi và phải hẹn lại sau một năm nữa. Cũng có nghĩa là tôi sẽ phải bắt đầu lại những lớp học giáo lý, những bài chép kinh thánh, những Thánh lễ sáng sớm, và cả những bài thi mà tôi đã phải vất vả vượt qua trong suốt sáu tháng rồi. Mà đâu chỉ có vậy, vị trí ghép cặp với anh trai mà tôi đã khó nhọc mới giành được cũng sẽ phải nhường lại cho người khác. Mục tiêu đã ở ngay trước mắt kia, một chút nữa thôi là tôi sẽ được sánh vai với anh trai để bước qua cánh cổng nhà thờ, vậy mà chỉ vì viêm amidan thì thật không cam lòng.

Những dấu hiệu bất thường bắt đầu xuất hiện ngay khi tôi vừa bước vào sân. Tôi đi chưa được dăm bước thì bỗng nhiên một luồng khí lạnh ủa tới, chưa tới nửa đường thì cả cơ thể đã run lên bần bật. Khi chỉ còn lại ba bốn bước nữa là đến nơi thì chân tôi mất hết sức lực. Loạng choạng, tôi dẫm vào mép áo choàng lễ phục, và trong khoảnh khắc, cả người tôi khụy xuống, suýt ngã sấp. Nếu không nhờ anh trai

팔꿈치를 잡아주지 않았다면, 나는 맨땅을 이마로 들이박으며 옆어져버렸을지도 모른다.

“왜 그래?”

형이 입술만 움직여 소리 없이 물었다. 대답 대신 자세를 바로잡고 남은 걸음을 땀다. 와중에 시선은 가족석으로 건너갔다. 휘둥그레진 어머니의 눈이 나를 응시하고 있었다. 형과 같은 말을 묻는 눈이었다. 왜 그러니.

눈을 내리뜨며 고개를 저었다. ‘반드시 첫영성체를 받지 않아도 된다고 엄마가 약속해준다면, 지금 당장 쓰러지고 싶어요’, 라고 말할 수는 없는 노릇이었으므로. 할 수 있다 해도 때가 늦었다. 우리는 벌써 제단 앞에 다다라 있었다. 주임신부가 손을 내밀었다. 형이 먼저 촛불을 건넸다.

“한유민 미카엘.”

주임신부는 형의 초를 받아 제단 밑에 내려놓았다. 나도 촛불을 내밀었다.

“한유진 노엘.”

주임신부는 떨리는 내 손을 한번 감싸 진 후, 초를 받았다. 시선은 내 눈을 살피고 있었다. 겁먹은 강아지를 어르는 눈이었다. 애야, 긴장하지 마라.

뺨이 따끔거리고 살갓이 팽팽하게 당기는 느낌이였다. 나는 몸을 돌리고 정해진 자리로 가서 형 옆에 섰다. 곧 두 번째 쌍이 주임신부에게 촛불을 건넸다. 이후 열 쌍이 더 들어오기까지의 기다림이 미치도록 길었다.

nhau nhẹn tóm lấy khuỷu tay tôi thì có lẽ tôi đã đập trán xuống nền đất mà nằm sõng soài rồi.

“Sao thế?”

Anh mấp máy môi hỏi mà không phát ra tiếng. Thay vì trả lời, tôi đứng nghiêm chỉnh lại và lết nốt những bước cuối. Ánh mắt tôi quét qua hàng ghế gia đình. Đôi mắt mở to đầy kinh ngạc của mẹ đang chăm chăm nhìn vào tôi. Đôi mắt ấy hỏi cùng một câu với anh trai. *Sao thế?*

Tôi cụp mắt xuống và cúi đầu. Tôi đâu thể nói rằng ‘chỉ cần mẹ hứa là mình không nhất thiết phải rước lễ lần đầu là mình ngắt ra đây luôn.’ Giờ đây, kể cả mẹ có đồng ý thì cũng đã quá muộn rồi. Chúng tôi đã tiến đến ngay trước ban thờ. Linh mục chủ sự chìa tay ra. Anh trai trao ngọn nến của anh trước tiên.

“Han Yumin Mikhael.”

Linh mục chủ sự nhận ngọn nến của anh rồi đặt xuống dưới ban thờ. Đến lượt tôi trao nến của mình.

“Han Yujin Noel.”

Linh mục chủ sự nắm bàn tay run rẩy của tôi trong chốc lát rồi đón lấy ngọn nến. Ánh nhìn của cha dò xét khắp trong đôi mắt tôi. Ánh nhìn đổ dành một chú cún nhát cáy. *Bé con, đừng sợ.*

Tôi cảm thấy hai má mình nóng bừng lên, da mặt bị kéo căng ra. Tôi quay người, bước về vị trí được chỉ định và đứng cạnh anh trai. Sắp sửa đến lượt cặp tiếp theo trao nến cho cha chủ sự. Thời gian chờ đợi mười cặp sau đó bước vào dài đến phát điên. Thánh lễ diễn ra chậm chạp vô tận. Tôi thấy mình như một con cóc con đang băng qua con đường cao tốc tám làn xe dưới cái nắng gắt của mùa hè. Đi rồi ngoái lại vẫn nơi ấy, đi rồi ngoái lại vẫn nơi này. Tiếng chim

미사는 한량없이 느리게 진행됐다. 한여름 뽕약벌 속에서 8 차선 고속도로를 횡단하는 새끼 두꺼비가 된 기분이었다. 가다 돌아보면 그 자리, 가다 돌아봐도 그 자리. 휘파람새 소리는 아득하게 멀어졌다가 귓가로 돌아오기를 수없이 반복했다.

“모세가 백성에게 말하였다. 너희는 나의 이 말을 너희 마음과 너희 정신에 새기고, 너희 손에 표징으로 묶고 이마에 표지로 붙여라…….”

문득 눈을 들어보니 주인공들의 ‘가족 대표’인 아버지가 단상에 서서 ‘제 1 독서’를 읽고 있었다. 평소라면 묵직하게 깔릴 붉은 목소리가 자주 흔들리거나 갈라졌다. 날찍한 어깨는 로봇처럼 뻣뻣하게 굳어 있었다. 뺨에 남은 면도 자국은 멍 든 것처럼 파르스름해 보였다. 나는 고개를 돌려 통로 건너편 가족석을 넘어다봤다. 지금껏 나만 보고 있었던 것처럼, 어머니의 눈이 곧장 나를 맞아들였다. 한마디만 하면, 그길로 통로를 뛰어넘어올 듯한 표정이었다. 실수로 넘어질 뻔한 게 아니라, 내 상태가 이상하다는 걸 눈치 찬 기색이었다. 내 뺨이 모자만큼이나 시뻘겋게 달아오른 모양이었다. 아니면 평퍼짐한 복사 옷 속에서 남몰래 떨고 있는 내 몸을 봤든가.

“보아라, 내가 오늘 너희 앞에 축복과 저주를 내놓는다. 내가…… 너희에게 명령하는…….”

아버지의 목소리가 귓등에서 똑똑 끊겨나갔다. 생각이 띄엄띄엄 잘려나갔다. 시간이 들성들성, 사라졌다. 휘파람새 울음이 등 너머로 획획, 멀어졌다.

“뭐해. 자냐?”

chích bụi cứ xa xăm vọng tới rồi lại gần sát ngay bên tai, lặp đi lặp lại như vậy.

“Moses nói với bách tính, ‘Hãy cất để trong lòng và trong trí mình những lời ta nói cùng các ngươi, đeo nó như một dấu nơi tay, như một ấn chí giữa hai con mắt...’”

Tôi bất chợt ngược lên và thấy bố tôi, trong địa vị ‘đại diện gia đình’ của những nhân vật chính, đang đứng trên bục và đọc ‘Bài đọc thứ nhất’. Giọng nói sang sảng và đĩnh đạc thường ngày của bố giờ đây thỉnh thoảng lại ngập ngừng hay bị đứt quãng. Đôi vai rộng cứng đờ ra như một con robot. Trên má bố, tôi có thể thấy vết đứt do cạo râu hẫng còn xanh xanh, trông như vết bầm tím. Tôi xoay đầu và nhìn về hàng ghế gia đình ở phía đối diện. Ngay lập tức, tôi lọt vào mắt mẹ, như thể mẹ vẫn nhìn tôi từ nãy tới giờ. Gương mặt mẹ như thể chỉ cần tôi nói một tiếng là mẹ sẽ nhảy bổ ngay qua lối đi kia. Mẹ đã nhận ra rằng không phải tôi suýt ngã vì vụng về mà vì tôi đang có vấn đề. Có lẽ mẹ nhìn thấy đôi má tôi nóng tới nổi đỏ rần lên gần bằng màu của cái mũ đang đội. Hoặc nhờ lễ phục của tôi bị phanh ra, để lộ tấm thân đang khẽ run lên từng hồi.

“Kìa, ngày nay ta đặt trước mặt các ngươi sự phước lành và sự rủa sả... nghe theo các điều răn... mà ta truyền...”

Giọng bố đứt quãng và trôi dần khỏi tai tôi. Các ý nghĩ của tôi rời rạc thành từng mảnh. Thời gian đứt quãng rồi biến mất. Tiếng chim chích bụi lích chích sau lưng và dần xa khuất.

“Làm gì thế, ngủ à?”

형의 목소리가 정신을 깨웠다. 눈 뜨고 보니, 성체와 포도주 잔을 든 주임신부와 보좌신부가 제단 앞에 나와 서 있었다. 일어나 앞으로 나가야 한다고 생각하고 보니, 이미 그 앞에 나와 서 있었다. 주임신부의 손은 죽은 나뭇가지처럼 검고 기다랗게 휘어져 있었다. 그 끝에 포도주에 적신 둥근 성체가 보름달처럼 걸려 있었다.

“그리스도의 몸.”

아멘. 형이 혀를 내어 성체를 받았다. 나도 고개를 들었으나 입이 열리지 않았다. 목구멍이 지글지글 타고 있었다. 살이 타고, 눈이 타는 기분이었다. 시야에선 부연 흙먼지가 소용돌이치고 사물들은 이상한 형태로 바뀌었다. 십자고상이 거꾸로 서고, 제단이 이마 위로 떠오르고, 안뜰을 에워싼 설유화 꽃가지들이 빼만 남은 사람의 손가락으로 보였다. 나는 발부리가 천천히 위로 들리는 것을 느꼈다. 이윽고 세상이 왈칵 뒤집혔다. 내 몸은 와르르 무너져 내렸다.

“유진아.”

몽롱한 머릿속으로 어머니의 날카로운 비명이 파고들었다.

“눈 떠. 유진아, 눈 떠봐.”

달히는 눈꺼풀을 어쩔사리 들어올렸다. 가느다랗게 벌어지는 시야로 하얗게 질린 어머니의 얼굴이 나타났다.

“유진아, 어디 아파?”

Giọng của anh trai đánh thức tôi. Tôi mở choàng mắt. Linh mục chủ sự và linh mục trợ lý đang đứng trước ban thờ, tay cầm Thánh thể và chén rượu nho. Tôi vẫn đang tự nhủ phải tỉnh táo bước ra phía trước thì nhận ra mình đã đứng sẵn ở đó tự khi nào. Bàn tay của cha chủ sự đen, dài và cong veo như một cành cây khô. Trên tay cha, Thánh thể tròn được thấm rượu nho, treo lơ lửng như một vầng trăng.

“Mình Thánh Chúa Kitô.”

Amen. Anh trai thè lưỡi ra đón lấy Thánh thể. Tôi cũng ngửa đầu lên nhưng miệng không mở ra được. Cổ họng tôi đang sôi sục lên. Cảm giác như những thớ thịt và đôi mắt đang bùng cháy. Trước mắt tôi, một làn bụi đất mù cuộn lên, và mọi vật biến đổi thành một trạng thái kỳ lạ. Cây Thánh giá lộn ngược, ban thờ mọc lên từ trần, những cành tuyết mai trong sân trông như ngón tay của một người chỉ còn trơ xương. Tôi cảm thấy đầu ngón chân mình đang được nhắc lên. Cuối cùng thế giới tất thảy đều bị đảo lộn. Cả thân người tôi đổ rầm xuống.

“Yujin à!”

Tiếng gọi sắc lẹm của mẹ xé toạc cơn mê mông lung trong đầu tôi.

“Mở mắt ra! Yujin à, mở mắt ra đi!”

Tôi khó nhọc nâng mí mắt đang khép chặt lên. Khuôn mặt mẹ trắng bệch vì kinh hãi hiện ra trong tầm nhìn yếu ớt của tôi.

“Yujin à, con đau ở đâu?”

나는 어머니의 팔에 안긴 채 제단 앞에 드러누워 있었다. 새까맣게 벌어진 어머니의 눈동자는 내 얼굴 위에서 요동치듯 흔들리고 있었다. 추워요, 라고 말하고 싶었으나, 나는 입술을 움직일 수가 없었다.

“더워 먹은 거 아냐? 119 부를까?”

암벽처럼 크고 검은 그림자가 내 이마 위로 다가서며 다급한 소리로 물었다. 빛을 등지고 있어 얼굴이 보이지 않았지만, 나는 아버지라고 생각했다. 어머니가 “빨리”라고 소리친 걸로 봐서 틀림없을 것이다. 그 옆에 서 있는 가느다란 그림자는 형일 테지. 형의 어깨 너머에선 먹빛 구름이 들불처럼 번지고 있었다. 아득한 곳에서 휘파람새가 포르릉포르릉, 울었다. 어둑해오는 하늘 한복판에선 태양이 붉게 탔다.

Tôi đang nằm trong vòng tay của mẹ và ngả mình trước ban thờ. Đồng tử đen láy của mẹ dao động liên tục trên gương mặt tôi. *Con lạnh*, tôi muốn cất tiếng nhưng lại chẳng thể mấp má môi.

“Có phải bị say nắng không? Gọi 119 nhé?”

Một bóng người cao lớn và đen kịt như tảng đá tiến đến trước trán tôi, hỏi bằng giọng khẩn thiết. Mặc dù người ấy đứng sấp bóng nên không thấy mặt, tôi nghĩ đó là bố. Nghe giọng mẹ gào “mau lên đi” thì không còn nhầm lẫn gì nữa. Bóng người mảnh khảnh đứng cạnh bố chắc hẳn là anh. Đằng sau vai anh, đám mây đen kịt đang loang ra như cháy rừng. Từ nơi xa xôi nào đó, con chim chích bụi huyết lên những tiếng lích chích. Mặt trời đỏ rực một góc trời đang dần chìm vào bóng tối.

이 번역문은 포트폴리오 및 학습 목적에 한하며, 상업적 용도가 없고 저작권을 존중하여 일부 발췌만 포함되며 외부 공유가 금지됩니다.

Bản dịch này chỉ dùng cho mục đích học thuật và portfolio, không mang tính thương mại.
Trích đoạn ngắn được sử dụng theo nguyên tắc tôn trọng bản quyền và không được chia sẻ ra ngoài.